

Melody

Een Thomas Krach detective

Melody

Rob Goneru

© 2023 R. Gonera / Uitgeverij U2pi

Titel: Melody

Auteur: Rob Gonera

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9329 953 5

NUR: 331

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Melody, it was her second name
The Rolling Stones

1

Thomas Krach noemde zich tijdens zijn studentenleven altijd Thomas K. Hiermee probeerde hij een mystieke sfeer om zijn persoon te creëren. Als mensen hem vreemd aankeken verzon hij, ad rem als hij was, altijd een verhaal om degene die met wijd open mond tegenover hem stond zand in de ogen te gooien. Zijn vader was betrokken bij een grote fraudezaak, daarom kon hij zijn volledige naam niet noemen, of hij zei dat hij een spion was en dat hij daarom zijn ware identiteit niet mocht prijsgeven. Als hij merkte dat degene die tegenover hem stond bang was aangelegd, zei hij dat de K was afgeleid van het woord killer. Succes verzekerd. Meestal waren het schuchtere blonde meisjes die direct rechtsomkeer maakten.

Hij had er schik in om iedereen voor de gek te houden. Hij vond het onbegrijpelijk dat sommige mensen het leven serieus namen. Als je je gezond verstand gebruikte dan kon je toch alleen maar lachen om de korte tijd die je gegeven was op deze krankzinnige aardkloot. Filosofische discussiegroepjes, vegetarische geitenbreiers, huilende milieuactivisten. Hij liep er in een grote boog omheen. Zijn studententijd was een grote komedie gespeeld door clowns die niet zagen hoe belachelijk ze waren.

Hij was net zoals zijn vader een rechtse rakker. Daarom was hij lid geworden van het dispuut Karels Onder elkaar. Ook wel dispuut KO genoemd, gezien het grote aantal mensen dat dagelijks door een alcoholvergiftiging knock-out ging. Terwijl alle feuten als ratten over de grond kropen en vernederd werden door mensonterende rituelen, lachte hij de bekakte oudejaarsstudenten uit. De ontgroening was voor hem het bewijs dat iedereen knettergek was. Een klucht waar je alleen maar om kon lachen. Rede waarom hij na amper een uur ontgroening bulderend van het lachen het naar bier, zweet en pis stinkende benauwde hol van de koorballen verlaten had. Sindsdien zei hij tegen iedereen dat KO stond voor Klinkklare Onzin. Thomas

K. was een vrij mens die zich door niemand de wet liet voorschrijven.

Zijn vader was een briljant neurochirurg. In heel Nederland werd hij gevraagd om de meest moeilijke hersenoperaties uit te voeren. Hij was kind aan huis bij alle Academische Ziekenhuizen. Elke operatie bereidde hij tot in de perfectie voor. De avond voor een ingreep zat hij tot 's avonds laat in de boeken gedoken om elke anatomische variant van het brein te ontrafelen. Tijdens de ingreep kon hij geen enkel risico nemen. Het was precisiewerk. De kleinste afwijking had catastrofale gevolgen voor de patiënt. Hoewel hij elk uur van de dag met zijn werk bezig was maakte hij een gelukkige indruk.

Zijn werklust ging wel ten koste van het gezinsleven. Hij was niet vaak thuis. Toch keek Thomas tegen zijn vader op. Hij had ontzag voor hem en las met plezier de lovende kritieken die er over hem verschenen in de media. Zijn moeder zorgde ervoor dat de roem niet naar het hoofd van zijn vader steeg. Ze was een nuchtere Friese vrouw die ervoor zorgde dat hij met beide benen op de grond bleef staan. Thuis was hij niet de beroemde neurochirurg, maar een vader die zijn best deed om zijn enige zoon op te voeden. Iets dat hij overigens veel moeilijker vond dan al die ingewikkelde ingrepen die hij dag en nacht uitvoerde.

Thomas maakte het zijn ouders ook niet makkelijk. Als kind was hij al eigengereid. Hoe klein hij ook was, hij had altijd al een eigen willetje gehad. Alles moest zo gaan zoals hij het in zijn hoofd had. Gebeurde dat niet, dan zette hij het op een brullen. Later werd hij een onuitstaanbare puber. Hij schiep er genoeg in om zijn ouders tot op het bot te treiteren. Hij zette zich af tegen alle regels die in het ouderlijk huis golden. Hij rookte. Hij dronk te veel. Hij kwam nooit op de afgesproken tijd thuis. Het eten dat hij voor school meekreeg gooide hij tussen de rododendrons aan de overkant van de weg. Zijn ouders waren blij toen hij uiteindelijk het huis verliet om te gaan studeren.

Thomas Krach trad niet in de voetsporen van zijn vader. In zijn middelbare schoolpakket had hij geen bètavakken. Hierdoor kon hij zich niet aanmelden voor de studie geneeskunde. Dat vond hij geen enkel probleem. Hij beschouwde zich als een bevoorrecht persoon, omdat hij niet geboren was met een hersenafwijking die gevoed moest worden met getallen, onbegrijpelijke formules en verwarrende thematische figuren. Nee, zijn brein was schoon en de wind van de vrijheid waaide elke dag het ene oor in en het andere oor uit.

De broer van zijn vader was een beroemd strafrechtadvocaat. Net zoals zijn vader was hij in heel Nederland actief. Bij de meest roemruchtige strafzaken stond hij vooraan in de rij. Ook in de media was hij een welgeziene gast. Bijna wekelijks schoof hij bij een of andere talkshow aan, om zijn kant van de zaak toe te lichten. Regelmatig stond hij op de covers van de roddelbladen waar hij ferme uitspraken deed die de onnozele lezers van dergelijke bladen wakker schudden.

Omdat Thomas na het afronden van de middelbare school niet goed wist wat hij moest doen, werd hij door zijn vader de rechtenstudie in geduwd. Ook met twee linkerhanden kun je best een eind komen, moest zijn vader gedacht hebben toen hij zijn slungelige zoon ongeïnteresseerd de trein in zag stappen op weg naar de studentenstad waar hijzelf ook ooit gestudeerd had. Hij had best wel medelijden met Thomas. Hijzelf had de weelde gehad in een tijd te kunnen studeren waarin het studentzijn nog een beroep was. Verschillende oude vrienden van hem vonden het een status om eeuwige student te zijn en konden uren vertellen over al die niet afgemaakte studies die ze gevolgd hadden. Tegenwoordig werd je door allerlei regels in de gaten gehouden en gedwongen om volgens de geldende protocollen af te studeren. Weinig plezier en veel stress.

Thomas was met open vizier aan de studie begonnen. Maar na een maand wist hij al dat hij niet op de juiste plek beland was. Hij had altijd gedacht dat de rechtenstudie niets voorstelde en dat je de studie wel even tussen de bedrijven door kon volgen, maar dat viel vies tegen. Toen hij al die dikke boeken met al die veel te kleine lettertjes

en niet te begrijpen formuleringen zag begon het hem te duizelen. Hij legde alle boeken op een rij in zijn armoedige studentenkamer en maakte er een foto van. Hij bood de boeken online aan en binnen drie dagen had hij de boeken omgeruild voor zakgeld dat hij in een week erdoorheen joeg. De boeken hadden hem nog dagenlang hoofdpijn bezorgd. Ze waren verdampt net zoals de alcohol in al die glazen bier die hij van het ontvangen geld gedronken had.

Toen hij uit zijn roes wakker werd, besepte hij dat hij studieloos was. In gedachten had hij vaak gedroomd over een leven zonder verplichtingen, maar nu hij zijn studie beëindigd had voelde dat toch vreemd. Hij had het gevoel dat hij helemaal naakt voor een volle collegezaal stond. Hij moest op zoek naar nieuwe kleren. Naar een nieuwe invulling van zijn lege bestaan.

In het begin besloot hij, om toch nog iets te doen te hebben, zo nu en dan naar colleges te gaan. Er was een persoon waar hij een gruwelijke hekel aan had. Dat was een oudere docent met een grijze kuif. Hij droeg altijd een maatpak met een gekleurd fluwelen sjaaltje. Zijn broek was aan de korte kant om zijn kleurige sokken zichtbaar te maken. Het was een zelfingenomen mannetje dat genoot van zijn eigen grappen en spitsvondigheden. Er was altijd een aantal strebers, meestal meisjes, in de zaal die lachten om zijn opendeur grapjes. Dit tot groot genoegen van deze narcist die van zichzelf genietend voor de collegezaal zijn act stond op te voeren.

Thomas vroeg zich af of hij de avond van tevoren voor de spiegel zijn colleges oefende. Zou hij getrouwd zijn en kinderen hebben? Zou hij thuis ook zijn best doen om leuk gevonden te worden? Op een gegeven moment werd Thomas nieuwsgierig naar het leven van de docent en besloot hij hem te gaan volgen.

Hij had een plan gemaakt om hem vijf dagen te volgen om zo meer over hem te weten te komen. Thomas droeg die week zwarte kleding. Hij had het idee dat hij op deze manier minder zou opvallen. Zijn studiegenoten maakten grapjes toen ze hem zagen. Ze noemden hem de zwarte raaf en vroegen of er iemand overleden was in de familie. Thomas liet merken dat hij niet gediend was van deze onbenullige opmerkingen.

De eerste dag stond hij achter een grote eikenboom voor de faculteit te wachten totdat de docent naar buiten kwam. Zijn naam was Krent. Zijn voornaam kende Thomas niet. Hij werd meestal mijnheer Krent genoemd.

Met voorovergebogen hoofd verliet hij de faculteit. In zijn rechterhand droeg hij een bruinleren aktentas. Zijn jas droeg hij over zijn linkerarm. Het was mooi najaarsweer. Een jas had hij nu niet nodig. Op gepaste afstand volgde Thomas mijnheer Krent. Hij wist dat hij altijd te voet naar de faculteit kwam. Waarschijnlijk woonde hij ergens dicht in de buurt, of maakte hij gebruik van het openbaarvervoer even verderop.

Het bleek dat hij inderdaad dichtbij woonde. Thomas had moeite om Krent bij te houden, zo snel liep hij. Na tien minuten bereikten ze het statige herenhuis waar Krent in bleek te wonen. Met een snelle beweging maakte hij de voordeur open en verdween hij achter de donkergroen geverfde deur. Thomas bleef nog een tijdje aan de overkant van de straat staan kijken naar het huis. Er brandde licht, maar hij zag niemand. Daar was de afstand te groot voor. Hij besloot zijn actie van vandaag te beëindigen en ging terug naar zijn studentenkamer.

De volgende twee dagen waren een exacte kopie van de maandag. Krent verliet op precies dezelfde tijd de faculteit en liep met dezelfde snelheid dezelfde route naar zijn woning. Wat een saaie vent, dacht Thomas, die ook op woensdag Krent zijn huis naar binnen zag gaan. Thomas vroeg zich af of het wel zinvol was hem verder te volgen. Het liefst zou hij een kijkje in het huis gaan nemen, maar hij wist dat dat onmogelijk was.

Toen hij terug naar zijn kamer slenterde twijfelde hij of hij hem de volgende dag weer zou gaan volgen. Uiteindelijk sprak hij zichzelf toe en besloot hij zijn plan af te maken en hem ook nog de komende twee dagen te volgen. Daarna zou hij hem voorgoed met rust laten. Die saaie, nietsbetekenende grijze narcist verdiende zijn aandacht niet.

Hij was blij dat hij de juiste beslissing genomen had, want op donderdag ging Krent tot zijn grote verrassing de andere kant op. Thomas kon zijn ogen niet geloven. Zat er dan toch enige afwisseling in het monotone bestaan van deze stoffige docent? Krent liep nu ook op een andere manier. Hij had zijn hoofd meer gebogen en hoewel het vandaag niet kouder was dan de voorgaande dagen, had hij nu wel zijn jas aan. Hij had zijn kraag hoog opgetrokken alsof hij in zijn jas wilde verdwijnen. Het lijkt wel of hij niet herkend wil worden, dacht Thomas die onraad rook. Hij vergrootte de afstand tot Krent omdat even de gedachte bij hem opkwam dat Krent misschien gemerkt had dat hij hem achtervolgde. Misschien was het een afleidingsmanoeuvre van Krent om hem kwijt te raken. Thomas schudde zijn hoofd. Hij kon het zich niet voorstellen dat hij hem in de gaten had. Hij had zijn best gedaan om uit het zicht te blijven.

Dit keer duurde de wandeling langer dan normaal. Hij liep naar een hele andere wijk van de stad. Na ruim een half uur lopen, Thomas kreeg het gevoel dat hij met een marathon bezig was, bleef Krent op de hoek van de straat stilstaan. Hij keek een aantal keren schichtig om zich heen. Thomas kon nog juist achter een boom duiken. Hij had niet verwacht dat Krent plotseling zou stoppen. Daarna sloeg Krent een nauw straatje in. Thomas fronste zijn wenkbrauwen. Er verscheen een triomfantelijke glimlach op zijn gezicht. Hij kende dat straatje. Dat was de hoerenbuurt van de stad.

‘Krent gaat naar de hoeren’, mompelde Thomas. Hij wreef zich vergenoegd in de handen en liep snel naar de straat waar Krent in verdwenen was.

Hij ging in een portiek staan en keek of hij Krent nog ergens zag lopen. Hij was nergens meer te bekennen. Hij ligt ergens te wippen terwijl ik hier sta te wachten, dacht Thomas. Sneller dan hij gedacht had verscheen Krent plotseling uit een van de huizen. Hij wreef met zijn rechterhand door zijn grijze kuif die uit model was. Het leek alsof hij zijn jas nu nog hoger had opgetrokken. Daarna kwam hij zijn richting oplopen. Thomas had geen tijd om weg te lopen. Hij drukte

zich tegen de muur van de portiek aan, waar het naar urine stonk. Angstvallig zag hij hoe Krent hem met grote passen passeerde. Gelukkig had hij hem niet gezien. Thomas voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Voortaan moest hij zich beter voorbereiden. Stel dat Krent hem hier ontdekt had.

Hij bleef een tijdje in de portiek staan om tot rust te komen. Hij had geen zin om Krent verder te volgen. Hij wist wel waar hij naar toeging. Naar huis. Daar zou hij waarschijnlijk zeggen dat het erg druk op het werk was en dat hij nog een aantal colleges had voorbereid. Daarom was hij dit keer later thuisgekomen.

Toen Thomas naar zijn kamer liep wreef hij zich in zijn handen. Eindelijk had zijn speurtocht iets opgeleverd. Hij wist nog niet wat hij met deze geheime informatie over Krent moest doen. Daar zou hij vanavond eens goed over na gaan denken.

De volgende dag ging Thomas naar het college dat door Krent gegeven werd. Zoals gewoonlijk was het weer volle bak. Zichzelf prijzend liep hij als een pauw heen weer te paraderen, terwijl de ene flauwe grap na de andere uit zijn mond tevoorschijn kwam. Op een gegeven moment had Thomas schoon genoeg van deze zelfverheerlijking. Hij wist wat hem te doen stond. Hij zou een einde maken aan deze zichzelf overschattende nare persoonlijkheid.

De hele avond was hij bezig met het opstellen van een brief. Daar in kondigde hij aan dat Krent gesignaleerd was bij de hoeren. Hij vermeldde ook dat hij hem vanaf nu in de gaten zou houden en dat hij direct naar zijn vrouw en het hoofd van de faculteit zou gaan als hij nog een keer gesignaleerd werd in de rosse buurt. Hij eindigde met de zinnen: Denk er aan Krent. Vanaf nu hou ik je voortdurend in de gaten.

Om te voorkomen dat iemand zijn handschrift zou herkennen besloot hij de letters van de woorden uit te knippen uit verschillende kranten en tijdschriften. Het was nog een hele klus om de brief op deze manier in elkaar te zetten. Rond drie uur in de nacht keek hij tevreden naar zijn knipselwerk. Hij zal in zijn broek schijten van de

schrik, dacht Thomas toen hij de brief op tafel legde om daar het resterende deel van de nacht te kunnen drogen. Na het weekend zou hij de brief, terwijl Krent colleges gaf, ongemerkt bij hem thuis in de brievenbus gooien.

Die maandag liep hij enigszins gespannen naar Krent zijn huis. Er brandde tot zijn grote opluchting geen licht. Er leek niemand thuis te zijn. Dit keer had hij een muts opgezet. Hij droeg een coltrui, waarvan hij de col tot aan zijn neus had opgetrokken. Hij had ook een grote zonnebril opgezet. Zo had hij het gevoel dat hij door niemand herkend werd.

Hij haalde een paar keer diep adem en liep daarna in een rechte lijn naar de brievenbus. Hij haalde de brief vanonder zijn jas tevoorschijn en gooide hem in de brievenbus. Daarna liep hij met grote passen verder. Pas toen hij een aantal straten verderop was, ging hij rustiger lopen. Hij deed zijn muts en zonnebril af en trok de col van zijn trui naar beneden. Hij haalde opgelucht adem. Zijn missie was volbracht. Hij verheugde zich al op de reactie van Krent morgen tijdens het college.

De volgende dag kwam Krent niet opdagen. Hij werd vervangen door een collega. Er werd gezegd dat hij ziek was. Iedereen keek elkaar verbaasd aan. Krent was nooit ziek. Wat vreemd. Thomas grijnsde tevreden. Het zaadje van onzekerheid bij Krent was geplant. Vanaf nu zouden er barsten in zijn veel te grote ego ontstaan. Thomas hoopte in zijn fantasie dat die barsten steeds groter zouden worden en dat zijn carrière uiteindelijk uit elkaar zou spatten. Zover kwam het uiteraard niet.

Het duurde een week voordat Krent weer college kwam geven. Hij zag er minder zelfverzekerd uit. Schichtig keek hij de collegezaal in. Hij wist dat de schrijver van de brief aanwezig was. Met een trillende stem en een bibberende hand gaf hij college. Hij maakte geen grapjes en vertelde alleen het hoognodige. De studenten keken elkaar verbaasd en verveeld aan. Dat was niet meer de oude Krent. Binnen de kortste tijd zaten er nog amper studenten in de zaal. Krent liet het

allemaal gelaten gebeuren. Hij zei er niets van. Hij wist dat het zijn ondergang zou betekenen als hij hier met iemand over sprak.

Thomas volgde hem gedurende een aantal weken steekproefsge-
wijs. Krent liep voortaan na zijn college altijd vliegensvlug naar huis.
De afslag naar de straat der verboden lusten sloeg hij niet meer in.
Na en tijdje vond Thomas het Krent-project saai worden. Hij was toe
aan een nieuwe uitdaging.